

ת"פ 45830/12/12 - מדינת ישראל נגד יניב דויטש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 45830-12-12 מדינת ישראל נ' דויטש
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת הדסה נאור
מאשימה	מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד חיים עבדת
נגד	
נאשם	יניב דויטש באמצעות ב"כ עו"ד שחר מנדלמן ועו"ד לאה בירק

החלטה

1. בתאריך 10.3.10 סמוך לשעה 14:00, הגיעו השוטרים רס"ל עבדו חוראני (להלן: "**השוטר**") ואנגלינה ויינר לביתו של הנאשם, ברחוב מולדת 11 בתל אביב-יפו, בעקבות הודעה שהתקבלה במשטרה ולפיה נצפה הנאשם משוחח עם קטינים וקטינות ליד ביתו כשחלקם אף הלכו אחריו.

במהלך שהייתו של השוטר בכניסה לבית הנאשם הבחין בתמונות קטנות של בחורות ערומות (פורנו) בחלון פתוח על מסך המחשב הניח (להלן: "**המחשב**").

השוטרים עיכבו את החשוד בחשד לעבירה של הטרדה מינית.

2. במהלך החקירה נתפס המחשב ובוצעה חדירה למחשב בחיפוש אחר קבצים, שעל פי חשד השוטרים עשויים היו להכיל חומר פדופילי.

3. לאור תוצרי החקירה וממצאי החיפוש במחשב, הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, על פי סעיף 214(ב1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, החזיק הנאשם במחשב בדירתו קבצים הכוללים תכנים פדופילים כדלקמן:

א. תיקיה בשם "XXX" שהכילה 15 תמונות פורנוגרפיות של קטינים ו-12 סרטונים פורנוגרפיים של קטינים. בתיקיה הנ"ל נמצאה תיקיית משנה בשם "חדש" ובה תיעוד וידאו של מעשי תועבה מיניים עמוד 1

בקטינים.

ב. תיקיה נוספת בשם "טלפתיה" ובה 31 תמונות פורנוגרפיות של קטינים. בתיקיה הנ"ל נמצאה תיקייה נוספת בשם "NEW FOLDER" ובה 20 תמונות נוספות המתעדות מעשי תועבה של קטין אשר מקיים יחסי מין עם אישה בגירה.

4. עם סיום פרשת התביעה העלה ב"כ הנאשם טענה שאין להשיב לאשמה, מהטעם שתפיסת המחשב והחיפוש במחשב נעשו שלא כדין.

אין מחלוקת שהמחשב נתפס מביתו של הנאשם ללא צו חיפוש.

לטענת ב"כ הנאשם משלא התמלאו התנאים הקבועים בסעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ), המאפשרים ביצוע חיפוש שלא על פי צו חיפוש - לאחר שבדיעבד ברור שלא היה יסוד סביר לחשד לביצוע מעשה מגונה על ידי הנאשם - לא היה רשאי השוטרי לבצע את החיפוש ולתפוס את המחשב ללא צו חיפוש כדין.

בתגובה לטענת המאשימה כי החיפוש נעשה בהסכמת הנאשם, טען כי לא הייתה הסכמה מדעת של הנאשם להכשיר את החיפוש, משלא הוסברה לו זכותו לסרב לחיפוש ולכך שסירובו לחיפוש לא יזקק לחובתו, בניגוד להלכה שנקבעה בע"פ 10141/09 ואח', אברהם בן חיים ואח' נ' מ"י (להלן: "הלכת בן חיים").

לא זאת אף זאת, לטענת ב"כ הנאשם לא רק שתפיסת המחשב נעשתה שלא כחוק גם החדירה למחשב והחיפוש בתוכו נעשו שלא על פי צו חדירה למחשב כדין.

על פי הטענה הטענה המשטרה את בית המשפט בבקשתה לצו חיפוש, כשבגוף הבקשה לקבלת צו לחדירה מתמשכת למחשב הצהירה כי נעברה עבירה של מעשה מגונה בקטין, כשבמועד הוצאת הצו, בתאריך 14.3.10, קרי: ארבעה ימים לאחר האירוע שהוביל לחקירתו של הנאשם, היה ברור שאין בסיס ראיתי לכך שהנאשם ביצע עבירה של מעשה מגונה בקטין.

יתרה מכך, בית המשפט לא סימן ברובריקה הרלוונטית לכך, האם הוא נעתר לבקשה למתן צו חדירה מתמשכת למחשב אם לאו ואין לצאת בהכרח מנקודת ההנחה שבית המשפט נעתר לה.

סביב הטענות לאי חוקיות תפיסת המחשב והחדירה למחשב, העלה ב"כ הנאשם טענות נוספות. האחת נוגעת לאפשרות התיישנות העבירה, ככל שלא הוכח מתי הורדו הקבצים כשלטענת הנאשם החזיק במחשב כ-6 שנים והשנייה נוגעת לזכות ההיוועצות של הנאשם.

בהתחשב בפגיעה שנפגעו, לטענתו, זכויותיו של הנאשם ביקש ב"כ הנאשם לפסול את הראייה שהופקה

מהחדירה למחשב ולזכות את הנאשם בהיעדר כל ראייה אחרת.

5. בתשובה לטענה כי הסכמתו של הנאשם לתפיסת המחשב לא הייתה מדעת, משלא הוסברו לו זכויותיו בהתאם להלכת בן חיים, טען ב"כ המאשימה כי יש לאבחן בין המקרים עליהם ביקש בית המשפט, בהלכת בן חיים, לפרוס את הגנתו מפני שרירות ליבה של המשטרה, והם על אותם חשודים שאינם מודעים לזכויותיהם לסרב לחיפוש ושהמשטרה לא מעמידה אותם על הזכויות המוקנות להם, לבין המקרה של הנאשם שהיה מודע היטב לזכויותיו, כפי שעולה מחומר הראיות, והסכמתו ניתנה מדעת תוך בחירה בין החלופות שהוצגו בפניו.

לאור זאת ובהתאם להלכת יששכרוב, בה נקבע כי לצד הערך החשוב של הגנה על זכויותיו של חשוד ניצב ערך נוסף שאינו נופל בחשיבותו והוא האינטרס הציבורי של חשיפת עבירות והעמדת מבצעי עבירות פליליות לדין, ביקש לקבוע, שבאיזונים שיש לעשות בין הערכים הנוגדים - כשמחד גיסא יש לבחון את חומרת הפגיעה בזכויות הנאשם, אם ייקבע שנפל פגם כלשהו בהתנהלות המשטרה בתפיסת המחשב, ומאידך גיסא יש לבחון את מהות האינטרס הציבורי - ראוי להעדיף במקרה זה את האינטרס הציבורי המובהק ולקבוע כי הראייה קבילה.

בהתייחס לטענות ב"כ הנאשם לגבי הפגמים שנפלו בבקשה לצו חיפוש לחדירה מתמשכת למחשב, טען ב"כ המאשימה כי על פי חומר הראיות, שאף הונח בפני בית המשפט עובר להוצאת צו החיפוש, היו ראיות לקיומו של חשד סביר לביצוע עבירה של ניסיון למעשה מגונה. על כן אין בעובדה שהחוקר רשם בטופס הבקשה כי מדובר בחשד לביצוע העבירה המוגמרת כדי לפסול את תוקפו של צו החיפוש שניתן לאחר שחומר הראיות כולו הונח בני בית המשפט.

עוד ביקש ב"כ המאשימה לקבוע כי אין גם בעובדה שלא סומן על גבי טופס צו החיפוש הסימן "V" במקום המיועד לאישור הבקשה להוצאת צו החיפוש, כדי להביא לפסילת תוקפו של הצו משני טעמים עיקריים:

האחד - בגוף צו החיפוש סומן האופן בו יבוצע החיפוש בתוך המחשב וצוין כי הוא ייעשה שלא בנוכחות עדים.

השני - לא ניתנו כל נימוקים לדחיית הבקשה, מה שמלמד כי כוונת בית המשפט הייתה לאשר את הבקשה, כמבוקש.

לעניין טענת ההתיישנות טען כי מגרסת הנאשם בחקירתו במשטרה עולה לכאורה כי הייתה לו מודעות להימצאות פרסומי התועבה המיוחסים לו במחשב האישי שלו.

מכל המקובץ, ביקש ב"כ המאשימה לדחות את טענות ב"כ הנאשם, לקבוע כי הראייה שהופקה מהחדירה למחשבו של הנאשם קבילה כראיה ומכאן שדין הטענה שאין להשיב לאשמה להידחות.

6. למעשה מונחות לפניי שתי בקשות להכרעה, כשהשנייה הינה נגזרת מההחלטה שתינתן לגבי הראשונה.

הבקשה הראשונה נוגעת לשאלת קבילות פלטי המחשב שהופקו בעקבות החדירה למחשב, לאחר שנתפס על ידי המשטרה.

הבקשה השנייה, שהיא כאמור נגזרת מהחלטה לעניין הבקשה הראשונה, שכלל שייקבע שהראייה אינה קבילה ייקבע גם שאין על הנאשם להשיב לאשמה.

7. מקור הסמכות לתפיסת חפץ (המחשב):

הוראות הדין החלות על תפיסת חפצים מוסדרות בפסד"פ וקובעות את הסמכויות לתפיסתם, בין אם על פי צו שיפוטי, במסגרת צו חיפוש, ובין אם שלא על פי צו חיפוש.

בהלכת בן חיים קבע בית המשפט כי "**...הסכמה של האדם שהוא עצמו מושא החיפוש או שבביתו מבקשת המשטרה לערוך חיפוש, שהיא הסכמה מדעת, עשויה להכשיר חיפוש שאין לו מקור סמכות אחר בדין**" (פסקה 21 לפסק דינה של כב' הנשיאה (בדימ') דורית ביניש).

לעניינינו, בשלב בו הוחלט על הצורך בתפיסת המחשב, היה למשטרה יסוד סביר לחשד שהנאשם מעורב למצער בעבירה של ניסיון למעשה מגונה בקטין, לאור הדיווח שהתקבל על התנהלותו עם קטינים וקטינות בסמוך לביתו. החשד התחזק לכאורה כשהבחין השוטר בתמונות הפורנו בחלון שהיה פתוח במחשבו של הנאשם בעת שנכנס לביתו.

השילוב בין החשד שהתעורר בעקבות הדיווח על מהלכיו של הנאשם ותמונות הפורנו במחשבו, די היה בהם בשלב הראשוני של החקירה כדי להצדיק פנייה לבית המשפט בבקשה לקבלת צו חיפוש לתפיסת המחשב.

המשטרה לא נהגה כך ופנתה לבקש את הסכמת הנאשם לתפיסת המחשב, כשאין מחלוקת שבסופו של יום נתן הנאשם את הסכמתו לכך.

השאלה, על פי הלכת בן חיים, הינה האם במקרה שלנו הייתה הסכמה מדעת של הנאשם, כשהוא ער לזכויותיו לסרב לבקשת המשטרה לתפוס את המחשב, שהכשירה את ביצוע החיפוש?

לחילופין, גם אם היה ער ומודע לזכותו לסרב, האם נתן את הסכמתו עקב לחץ ואיום שהופעלו עליו על ידי חוקרי המשטרה?

המסקנות העולות ממכלול הראיות שהוגשו הינן שהתשובה המתבקשת לשאלה הראשונה שהוצגה היא חיובית ולשאלה השנייה שלילית.

קרי: הסכמת הנאשם לתפיסת המחשב הייתה מדעת, באופן שהיה בה כדי להכשיר את התפיסה והיא לא ניתנה עקב לחץ ואיום, כפי שיובהר להלן:

אין מחלוקת כי בתחילה סירב הנאשם לתפיסת המחשב.

במזכר שרשם השוטר, ביום האירוע, ציין השוטר כי שאל את הנאשם אם הוא יכול לתפוס את המחשב והנאשם **"מסר שהוא לא מסכים וזכותו לא להסכים"**.

בחקירתו במשטרה באותו היום חזר הנאשם שוב ושוב על עמדתו שאינו מסכים שיתפסו את המחשב, כשהוא מדגיש, פעם אחר פעם כי סירובו נובע מזכותו לפרטיות.

בסופו של יום, לקראת תום חקירתו נתן הנאשם את הסכמתו לתפיסת המחשב ע"י המשטרה, ללא צורך בצו שיפוטי, לא לפני שנאמר לו, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, שהוא אינו חייב לתת את הסכמתו, ולאחר שהחוקר הבהיר לו שנוכח סירובו לאפשר את תפיסת המחשב יהיה עליו לגשת למחרת לבית המשפט כדי לקבל צו לתפיסתו וכי עד לקבלת הצו ותפיסת המחשב ימשיך לשהות במעצר. וכך נשמעים הדברים בקלטת השיחה, כפי שהם מופיעים בתמליל קלטת החקירה: "חוקר מס' 7 שחר אני חייב לשמור אותך איתי עד שאני אפתח את המחשב. אז מחר אנחנו נהיה בבית משפט, אני אפרוץ את המחשב (מילה לא ברורה) ואז אני אראה את המחשב ואתה סתם תיעצר. אז אין בעיה, תחשוב טוב, אני לא חייב, אתה לא חייב להסכים [...]" נחקר, יניב דויטש: "או. קיי. אני מסכים. חוקר מס' 7, שחר: אתה מסכים שנבדוק את ה... שנתפוס את המחשב? שנבדוק? נחקר, יניב דויטש: כן. חוקר מס' 7, שחר: אני צריך את המחשב פשוט. נחקר, יניב דויטש: אין בעיה [...]"

בעקבות הסכמתו זו, אף חתם הנאשם על שני מסמכים:

האחד מסמך הסכמה לתפיסת המחשב בו הצהיר כדלקמן: "אני דויטש יניב [...] **מסכים למסור את המחשב שלי למשטרת ישראל לצורך בדיקתו [...]** ואין לי טענות למשטרה ישראל".

השני מסמך המאשר מסירת המחשב בו הצהיר כדלקמן: "אני דויטש יניב [...] **מאשר בחתימת ידי שמסרתי לכם את המחשב שלי, דיסק און קי וכרטיס רשת אלחוטי מרצוני הטוב והחופשי וכן קיבלתי בחזרה מפתחות של הבית שלי**" (ההדגשות הוספו - ה.ג.).

בתאריך 25.7.10, לאחר שהסתיים החיפוש במחשב, זומן הנאשם פעם נוספת לחקירה, ושם, לשאלת החוקר, שהכילה בתוכה את העובדה שמדובר ב"מחשב שנתפס על ידי המשטרה" מיהר הנאשם לתקן את החוקר כשציין **"אני מיוזמתי נתתי לכם אותו"**.

החוקרת אושרת כהן, אשר חקרה את הנאשם בחקירתו הראשונה, מתאריך 10.3.10, (להלן: "החוקרת") ושכנוכחותה הביע הנאשם את הסכמתו לתפיסת המחשב, נחקרה בחקירתה הנגדית בבית המשפט על אופן קבלת הסכמתו של הנאשם, כשב"כ הנאשם מטיח בה שלא הסבירו לנאשם "את המשמעות המלאה בצורה ברורה של ההסכמה שלו לבצע את החיפוש" וכיהנאשם לא הסכים לתפיסת המחשב לאורך כל הדרך עד שלא איימו עליו במעצר.

החוקרת דחתה את הטענות והשיבה: "זה לא היה איום, כי היה חשד לביצוע עבירות. אני מציעה לבית המשפט לצפות בדיסק החקירה ולהתרשם ממנה או מטון הדיבור או מהצורה שבה דיברנו אל הנאשם. היה לו חופש בחירה מוחלט אם להסכים או לא. הוא נתן את הסכמתו מרצונו הטוב והחופשי".

מהראיות שהובאו בפני עולה כי הנאשם הביע הסכמתו לתפיסת המחשב מתוך מודעות לזכותו לסרב להיענות לבקשת המשטרה מכוח זכותו לפרטיות ולאחר שהובהרה לו זכותו לסרב ברחל בתך הקטנה.

שוכנעתי כי השוטרים קיבלו את הסכמתו של הנאשם לתפיסת המחשב וכי מדובר היה בהסכמה מדעת.

העובדה שהסכמת הנאשם באה לאחר שהוסבר לו כי סירובו לתפיסת המחשב יוביל למעצרו עד לדיון בבקשה, שתוגש למחרת, לקבלת צו בית המשפט, אין בה כדי לפגוע בטיב הסכמתו.

מההסבר שניתן לנאשם לא השתמע איום אלא הבהרת משמעות הסירוב על המשך התנהלות החקירה.

נוכח החשד שהוביל לעיכובו של הנאשם התעורר להבנת גורמי החקירה הצורך בבדיקת המחשב. לנאשם הוסבר המצב המשפטי והצורך להשאירו במעצר עד לדיון בבקשה לתפיסת המחשב, מתוך החשש המובנה ששחרורו טרם תפיסת המחשב עלול להביא לשיבוש הליכי החקירה והעלמת ראיות.

הסכמתו של הנאשם לתפיסת המחשב הייתה מדעת והיא לא נבעה מלחץ או איום שהופעלו עליו על ידי חוקרי המשטרה. ניכר כי הנאשם, שהיה מודע לזכויותיו, ביטא אותן ועמד עליהן, הבין את המצב המשפטי אליו נקלע ועשה בחירה מושכלת, בין האפשרויות שעמדו בפניו - לתת את הסכמתו לתפיסת המחשב על פני בילוי לילה במעצר והבאתו בפני שופט על מנת שהמשטרה תוכל לבקש צו לתפיסת המחשב.

8. מקור הסמכות לחיפוש במחשב ולתפיסת חומר מחשב:

הסמכות לבצע חיפוש בתוך המחשב ולתפוס חומר מחשב, נקבעה בהוראות חוק מיוחדות, שהוספו לפסד"פ.

בסעיף 1 לפסד"פ הוסף "חומר מחשב" להגדרת "חפץ" "ובתור שכזה הוא משולב בתכליות החיפוש, המפורטות בסעיפים (1) ו-(2) לפסד"פ" (ראה י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ראשון, הליכים שלפני משפט ב, בעמ' 698).

החיפוש במחשב הוגדר בסעיף 23א(א) לפסד"פ כ"חדירה לחומר מחשב וכן הפקת פלט תוך חדירה כאמור" ובסעיף 23א(ב) נקבע כי "לא יערך חיפוש כאמור בסעיף קטן (א), אלא על פי צו של שופט [...]".

כאמור לעיל, לטענת ב"כ הנאשם נפלו פגמים מהותיים היורדים לשורשו של עניין בטופס הבקשה לצו החיפוש ובמילוי צו החיפוש ועל כן יש לפסול אותו ואת חוקיות החדירה למחשב, בהעדר צו חיפוש ערוך כדין, וכפועל יוצא מכך לקבוע כי חומר המחשב שהופק כתוצאה מהחדירה שלא כדין למחשב אינו קביל כראייה.

המאשימה טענה שלא מדובר בפגמים המובילים לפסילת צו החיפוש ומכאן שהחדירה נעשתה כדין, על פי צו של שופט כדרישת החוק וחומר המחשב שהופק קביל כראייה.

לתמיכה בטיעוניה הפנתה המאשימה להחלטת כב' השופט ז. כספי בת.פ. (מחוז-ת"א) ת"פ 40205/05 **מדינת ישראל נ' ויינשטיין**.

בהחלטתו קבע כב' השופט כספי כי העובדה שלא נעשה כל סימון לגבי האפשרויות לדחות את הבקשה או להיעתר לה וכן בכך שלא נעשה כל סימון לגבי שתי האפשרויות לגבי אופן עריכת החיפוש - בפני שני עדים שאינם שוטרים או שלא בפני עדים כלל - אין כדי לפסול את הצו, שכן המדובר בפגמים שאינם מהותיים ועל אף הפגמים, ניתן לעמוד על כוונתה של השופטת.

כב' השופט כספי הסתמך בהחלטתו, בין היתר, על הוראת סעיף 26 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 הקובע **"טופס שנקבע בחיקוק - סטיה קלה ממנו, שאין בה כדי לפגוע בעיקר או להטעות, אינה פוסלת את הנעשה לפיו"** והרחיב את ההוראה גם על טופס ההחלטה בעניין צו חיפוש שאיננו טופס שנקבע בחיקוק, וקבע כי אין כל מניעה לעשות שימוש בכלל הזה גם לגבי טופס מקובל שמקורו אינו בחיקוק.

במקרה שלפנינו, אמנם לא סימנה השופטת כל סימון לגבי האפשרות לדחות את הבקשה או להיעתר לה, ואולם בהמשך הצו, בחלק האופרטיבי שלו, סומנה האפשרות שהחיפוש לא יערך בפני עדים, ואף פורטה הסיבה לכך **"חשש לחשיפת אמצעים"** בצירוף החותמת והחתימה של השופטת. מנוסח הצו שנחתם ברורה כוונתה של השופטת והעובדה כי לא צוין כל סימון במשבצות המיועדות לשתי האפשרויות - קבלת הבקשה להוצאת צו החיפוש או דחייתה - איננה מהווה פגם מהותי הפוסל את תוקפו של הצו.

9. **פועל יוצא מקביעותיי, שהסכמת הנאשם למסירת המחשב למשטרה הייתה מדעת ובדבר תוקפו של צו החיפוש, הוא שתוצרי החיפוש במחשב הינם קבילים כראייה ועל כן אני מקבלת את חומר המחשב שהופק בעקבות החדירה למחשב כראייה קבילה במשפט.**

10. **סוף דבר**

הבסיס הנורמטיבי לטענה "שאין להשיב לאשמה" מצוי בסעיף 158 לחסד"פ, הקובע: **"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו..."**

המשמעות של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה, היא כי אין בראיות, שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה, כדי

לבסס הרשעה אפילו יינתן בהן מלוא המשקל הראייתי. יחד עם זאת, בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות, אינו מעניק משקל לראיות שהובאו בפניו או מעריך את משקלן ואינו בוחן ומכריע בשאלת דיוטן של הראיות.

הלכה היא כי כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הנאשם.

בע"פ 732/76 כחלון נ' מדינת ישראל, חזר בית המשפט העליון, כב' השופט שמגר (כתוארו אז), על ההלכה בקובעו:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם.... אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום"

כעולה מן המקובץ, בשלב זה של הדיון, די בקיומן של ראיות בסיסיות ואפילו דלות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם כדי לחייבו להשיב לאשמה, קרי: כדי להעביר את נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשם, אין בית המשפט נדרש בשלב זה, ככלל, לבחינת משקלן של הראיות ומהימנותן ועליו לבדוק קיומן של ראיות לכאורה בלבד.

11. בעניינינו, משקבעתי כי תפיסת המחשב והחיפוש בו נעשו כדין, ולאחר שדחיתי את בקשת ב"כ הנאשם לפסול את הראיות שהתקבלו כתוצאה מהחיפוש במחשב לפנינו ראיות חפציות בדמות הקבצים שהועתקו ממחשבו של הנאשם על ידי המשטרה. מכאן עולה כי המאשימה הציגה ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם.

כפועל יוצא מכך, הריני דוחה את טענתו של ב"כ הנאשם כי "אין להשיב לאשמה".

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ה, 15 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

